

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 stycznia 2016r.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSR Renata Darłak</i>
Protokolant:	<i>Ewa Grzybek</i>

po rozpoznaniu w dniu **7 stycznia 2016r. w Rzeszowie**

sprawy z powództwa **K. S. i K. U.**

przeciwko **Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z siedzibą**

w W.

o **wynagrodzenie**

I. **zasądza od pozwanego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z siedzibą w W. na rzecz powódki K. S. kwotę 3.523,84 zł brutto (trzy tysiące pięćset dwadzieścia trzy złote osiemdziesiąt cztery grosze) tytułem niezaspokojonych roszczeń pracowniczych, tj. tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za miesiąc marzec 2014r., niewypłaconego wynagrodzenia za miesiąc kwiecień 2014r. oraz niewypłaconego ekwiwalentu za urlop, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 kwietnia 2015r. do dnia zapłaty,**

II. **zasądza od pozwanego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z siedzibą w W. na rzecz powódki K. U. kwotę 3.120 zł brutto (trzy tysiące sto dwadzieścia złotych) tytułem niezaspokojonych roszczeń pracowniczych, tj. tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za miesiąc marzec 2014r. i niewypłaconego wynagrodzenia za miesiąc kwiecień 2014r., wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 kwietnia 2015r. do dnia zapłaty,**

III. **zasądza od pozwanego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z siedzibą w W. na rzecz powódek K. S. i K. U. kwoty po 450 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,**

IV. **kosztami opłat sądowych od pozwów, od uiszczenia których powódki były zwolnione z mocy ustawy, obciąża pozwanego i z tego tytułu nakazuje ściągnąć od pozwanego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rzeszowie kwotę 333 zł (trzysta trzydzieści trzy złote),**

V. **wydatkami poniesionymi w toku postępowania obciąża pozwanego i z tego tytułu nakazuje ściągnąć od pozwanego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rzeszowie kwotę 50 zł (pięćdziesiąt złotych).-**

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 7 stycznia 2016 r.

Pozwem z dnia 14.04.2015r., skierowanym ostatecznie przeciwko Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W., powódka K. U. wniosła o zasądzenie kwoty 3.120 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Pozew skierowany przeciwko ww. Funduszowi w dniu 29.04.2015r. złożyła do tut. Sądu także powódka K. S., domagając się zasądzenia kwoty 3.523,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniach pozwów powódki podały, że były zatrudnione w firmie (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., która to spółka zmieniła nazwę oraz siedzibę na (...) Sp. z o. o. w R.; że nie otrzymały wynagrodzeń za pracę za miesiące marzec i kwiecień 2014r. oraz ekwiwalentu za urlop (powódka K. S.); że nakazami zapłaty, wydanymi w postępowaniu upominawczym w dniu 25.06.2014 r., sygn. akt IV Np 240/14 (K. U.) oraz w dniu 06.06.2014 r., sygn. akt IV Np 235/14 (K. S.), tut. Sąd nakazał ww. spółce aby zapłaciła im powyższe należności; że na podstawie ww. nakazów skierowały sprawy do egzekucji komorniczej, która okazała się bezskuteczna, co skutkowało umorzeniem postępowania w dniu 14.11.2014 r.; że wobec powyższego złożyły indywidualne wnioski o wypłatę świadczeń z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowniczych do Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, którego dysponentem jest Marszałek Województwa (...) oraz że pismem z dnia 05.03.2015r. Fundusz odmówił im wypłaty spornych świadczeń, wskazując na niewystąpienie niewypłacalności pracodawcy w rozumieniu art. 8a ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

Powódki podniosły, że wbrew twierdzeniom pozwanego wystąpiła niewypłacalność pracodawcy gdyż faktycznie zaprzestał on prowadzenia działalności na okres trwający dłużej niż dwa miesiące. Naprowadziły przy tym, że od początku czerwca 2014 r. pracodawca nie prowadził faktycznie działalności gospodarczej tj. nie prowadził sprzedaży detalicznej artykułów spożywczych; że początkiem czerwca 2014 r. został zamknięty ostatni sklep, w którym prowadzona była ww. sprzedaż oraz że do dnia wniesienia pozwu (16.04.2015 r.) pracodawca nie wznowił działalności, w tym nie reaktywował zatrudnienia. Zdaniem powódek z powyższego wynika, że została spełniona przesłanka zaprzestania prowadzenia działalności przez pracodawcę na okres dłuższy niż 2 miesiące. Dalej powódki podkreśliły, że faktyczne zaprzestanie działalności gospodarczej należy oceniać przez pryzmat rzeczywiście podejmowanych działań gospodarczych, zmierzających do zarobkowania i osiągnięcia przychodu oraz że sam fakt zatrudniania przez pracodawcę 4 pracowników nie może przesądzać w żaden sposób o przyjęciu, iż w oparciu o te osoby pracodawca kontynuuje jakąkolwiek działalność.

Zarządzeniem z dnia 21.05.2015 r. sprawa z powództwa K. S. została połączona ze sprawą z powództwa K. U. do łącznego prowadzenia i rozstrzygnięcia pod sygn. akt IV P 207/15.

W odpowiedziach na pozwy pozwany Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W. wniosł o oddalenie powództw w całości oraz o nieobciążanie go kosztami postępowania.

W uzasadnieniach przedmiotowych odpowiedzi wskazał, że z jego ustaleń wynika, iż Sąd Upadłościowy nie ogłosił upadłości byłego pracodawcy powódek tj. (...) sp. z o. o. w R., ani nie oddalił wniosku o ogłoszenie upadłości ww. spółki, ani nie umorzył postępowania upadłościowego, ani nie orzekł też o rozwiązaniu spółki zaś organ założycielski spółki nie podjął decyzji o wdrożeniu postępowania likwidacyjnego. W ocenie pozwanego nie wystąpiła także przesłanka z art. 8a ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy tj. faktyczne zaprzestanie działalności przez pracodawcę. Pozwany podniósł, że w ww. przepisie nie chodzi o zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej ale jak wskazano w ustawie o faktyczne zaprzestanie działalności przez

pracodawcę. Naprowadził zarazem, że z wytycznych Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej Departamentu Funduszy wynika, iż w przepisie art. 8a wyżej powołanej ustawy chodzi o zaprzestanie wszelkiej działalności, w każdym jej aspekcie tj. zarówno wewnątrz tej organizacji jak i działalności zewnętrznej oraz że wytyczne te określają, iż do przejawów tej działalności będzie należał każdy jej aspekt dotyczący organizacji i kierowania pracą pracowników w określonym miejscu, określonym czasie, na warunkach uzgodnionych z pracownikami za wynagrodzeniem lub związany z zakończeniem nawiązanych wcześniej stosunków, w tym także związany z zaspokojeniem należności pracowniczych, przejawiający się także aktywnością w stosunku do podmiotów zewnętrznych, polegający m. in. na kontynuacji stosunków cywilnoprawnych i finansowych z dostawcami, odbiorcami, bankami, ubezpieczycielami, podejmowaniu wszelkich czynności zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym oraz występowaniu przed sądami i organami administracji publicznej.

Dalej pozwany podał, że w zaistniałym stanie faktycznym spółka (...) (były pracodawca powódek) na dzień rozpatrywania złożonych wniosków nadal zatrudniała 4 pracowników; że osoby te nie zostały wyrejestrowane z ZUS; że Prezes Zarządu ww. spółki – (...) osobiście potwierdził nie wypłacone przez spółkę świadczenia pracownicze oraz że spółka na bieżąco składa do Urzędu Skarbowego deklaracje VAT, raporty rozliczeniowe i deklaracje do ZUS.

Na potwierdzenie swojego stanowiska pozwany przytoczył wytyczne (...) cyt: „Jakikolwiek przejaw aktywności pracodawcy związany np. z uczestnictwem w postępowaniach sądowych, postępowaniach podatkowych i administracyjnych związanych z działalnością gospodarczą wykonywaną przed wstrzymaniem lub trwałym zaprzestaniem wykonywania działalności gospodarczej wykonywanie obowiązków nakazanych przepisami prawa, w związku z wykonywaną lub prowadzoną działalnością gospodarczą oznacza, że nie zachodzą okoliczność faktycznego zaprzestania tej działalności przez pracodawcę”.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka K. U. została zatrudniona w firmie (...) – J. J. w R. prowadzonej przez J. J. w ramach działalności gospodarczej na podstawie umowy o pracę w 2001 r. Następnie była przejmowana przez kolejnych pracodawców, tj. przez: (...), (...) Sp. z o.o., (...) S.A. w R., oraz (...) Sp. z o.o. w R..

Z kolei powódka K. S. podjęła zatrudnienie w firmie (...) – J. J. w R., prowadzonej przez J. J. w ramach działalności gospodarczej od dnia 24 października 2004r. Następnie analogicznie jak powódka K. U., była przejmowana przez kolejnych pracodawców, przy czym jej ostatnim pracodawcą była (...) spółka z o.o. z siedzibą w R.. Ta ostatnia spółka w okresie zatrudnienia powódek przeniosła swoją siedzibę do W., po czym zmieniła nazwę na (...) Sp. z o.o. i z powrotem przeniosła siedzibę do R..

Stosunek pracy powódki K. U. ustał z dniem 26.04.2014 r., natomiast powódki K. S. z dniem 24.04.2014 r.

Spółka z o.o. pn. (...) była spółką celową, utworzoną do obsługi sprzedaży, prowadzonej przez firmę (...) S.A. z siedzibą w R., przy czym w tym zakresie działała ona na zasadzie outsourcingu. Przedmiotem jej działalności było ponadto prowadzenie handlu detalicznego tj. sprzedaży artykułów spożywczych, chemicznych, itp. w sklepach sieci (...). Około 8 marca 2014r. została ogłoszona upadłość firmy (...) S.A. Wówczas część sklepów, z którymi ta ostatnia spółka miała zawarte umowy najmu, przejął syndyk. Natomiast w sklepach, wynajmowanych przez firmę (...) Sp. z o.o., po ogłoszeniu upadłości (...) S.A. ta pierwsza spółka nadal prowadziła sprzedaż. Nie trwało to jednak długo. Na przestrzeni marca i kwietnia 2014 r. i początkiem maja 2014r. były bowiem zamykane kolejne sklepy sieci (...) i ostatni sklep znajdujący się w K. został zamknięty w dniu 04.05.2014 r.

Od tego momentu spółka (...) Sp. z o.o. w R. nie prowadziła już żadnej działalności w zakresie sprzedaży detalicznej artykułów spożywczych, chemicznych, itp. Nie dokonywała ona zakupu żadnych towarów i nie sprzedawała takich towarów. Nie podejmowała też żadnych działań, zmierzających do osiągnięcia zarobku. Towar który został zakupiony wcześniej zalegał na stanach magazynowych, a w czerwcu 2014 r. został zajęty przez komornika i zlicytowany.

Po dniu 4.05.2014r. żaden pracownik ww. spółki nie świadczył faktycznie pracy w dotychczasowym charakterze. Aktualnie spółka nadal zatrudnia 4 pracowników tzn. formalnie pozostają oni w stosunkach pracy lecz nie świadczą żadnej pracy gdyż przebywają na urloпах macierzyńskich i wychowawczych. Do listopada 2014 r. spółka zatrudniała formalnie też innych pracowników, którzy sukcesywnie odchodzili z pracy z uwagi na brak wypłaty wynagrodzeń. Osoby te nie świadczyły faktycznie pracy, związanej z prowadzeniem sprzedaży w sklepach sieci (...) lecz przebywały na urloпах, zwolnieniach lekarskich lub też zajmowały się porządkowaniem sklepów. Ostatni pracownicy zaprzestali wykonywania pracy od dnia 1.07.2014r.

W maju 2014 r. prezesem spółki (...) Sp. z o.o. w R. został S. P. (1), który rozpoczął działania, zmierzające do pozyskania inwestora, w celu zrestrukturyzowania spółki i reaktywowania jej działalności handlowej. Do końca października 2014r. działania te nie przyniosły jednak zamierzonego rezultatu i spółka nie wznowiła ww. działalności. Poza tym działalność S. P. sprowadzała się do ściągania należności od dłużników oraz regulowania należności wobec wierzycieli w tym należności pracowniczych, przy czym ostatnie należności udało mu się ściągnąć w czerwcu lub lipcu 2014r. Od tej pory spółka nie generowała już żadnych kosztów i nie była związana żadnymi umowami handlowymi, S. P. nie podejmował zaś żadnych czynności operacyjnych.

Pomimo zaprzestania prowadzenia działalności handlowej spółka do chwili obecnej na bieżąco składa zerowe deklaracje do ZUS - u i do Urzędu Skarbowego oraz bilanse i sprawozdania. Jest też związana umową o obsługę księgowo - kadrową z firmą zewnętrzną z grupy kapitałowej pod nazwą Południowa Grupa (...) i firma ta nieprzerwanie wykonuje przedmiotową usługę, nie otrzymując za to wynagrodzenia.

(**dowód** : odpisy z KRS podmiotów pod nazwą: (...) Sp. z o.o. w W. oraz (...) Sp. z o.o. w R. k. 10 - 20, 90 - 100, zeznania świadków: S. P. (1) k. 74 - 76, A. J. k. 76, W. D. k. 162 - 164, M. M. k. 596 - 598, listy obecności pracowników spółki (...) k. 169 - 375, deklaracje dotyczące pracowników spółki złożone do ZUS za okres od kwietnia 2014 r. do chwili obecnej k. 376 - 579, pismo świadka M. M. z dnia 25.11.2015 r. k. 607, zeznania powódek K. U. k. 629 - 630, K. S. k. 630)

Powódki nie otrzymały od pracodawcy wynagrodzeń za pracę za miesiąc marzec 2014 r. w kwotach po 1.680 zł brutto oraz za miesiąc kwiecień 2014 r. w kwotach: 1.440 zł brutto (K. U.) i 1.359,93 zł brutto (K. S.). Poza tym powódka K. S. nie otrzymała ekwiwalentu za 6 dni urlopu wypoczynkowego w kwocie 483,91 zł brutto.

W związku z tym powódki wytoczyły powództwa przeciwko firmie (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W., domagając się m. in. zasądzenia ww. kwot.

Nakazem zapłaty, wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 25.06.2014 r., tut. Sąd nakazał ww. spółce aby zapłaciła na rzecz powódki K. U. ww. kwoty wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami postępowania (sygn. akt IV Np 240/14).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 06.06.2014 r. tut. Sąd nakazał ww. spółce aby zapłaciła na rzecz powódki K. S. m. in. ww. kwoty wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami postępowania (sygn. akt IV Np 235/14). Po uzyskaniu klauzul wykonalności na powyższe nakazy, powódki skierowały sprawy do egzekucji komorniczej.

Postanowieniem z dnia 14.11.2014 r. komornik umorzył egzekucję z powodu jej bezskuteczności (Km 1925/14, Km 1816/14).

W tej sytuacji powódki złożyły indywidualne wnioski o wypłatę świadczeń z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowniczych do FGŚP, którego dysponentem jest Marszałek Województwa (...)

W dniu 21.11.2014r. S. P. (1), będący wówczas Prokurentem spółki (...), złożył w pozwanym Funduszu wykaz niezaspokojonych roszczeń pracowników spółki z tytułu umów o pracę za miesiące marzec i kwiecień 2014r. Przedmiotowy wykaz zawierał należności powódek, dochodzone w niniejszym postępowaniu.

Pismami z dnia 05.03.2015 r. Fundusz odmówił powódkom wypłaty tych świadczeń podnosząc, że nie nastąpiła niewypłacalność pracodawcy zgodnie z art. 8a ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

(**dowód** : uwierzytelnione odpisy nakazów zapłaty wydanych przez tut. Sąd w dniu 25 czerwca 2014r., sygn. akt IV Np 240/14 oraz z dnia 06.06.2014 r., IV Np. 235/14 k. 21 – 22, 101 – 102, postanowienia Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rzeszowie J. K. z dnia 14 listopada 2014r. sygn. akt Km 1925/14, Km 1916/14 k. 26, 103, pisma informacyjne Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rzeszowie J. K. z dnia 14 kwietnia 2015r. k. 27 – 104, zawiadomienia (...) w R. z dnia 5 marca 2015r. k. 23 – 25, 105 – 107, wykaz niezaspokojonych roszczeń pracowniczych z tytułu umów o pracę za miesiące marzec i kwiecień 2014 roku sporządzony przez (...) Sp. z o.o. w R. k. 62 – 70)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie ww. dowodów z dokumentów, których treść i autentyczność nie budziły wątpliwości i nie były kwestionowane przez strony w toku postępowania.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków: S. P. (1), A. J., M. M. i W. D.. Były one bowiem logiczne, obiektywne, spójne i korespondowały zarówno ze sobą jak i z pozostałym materiałem dowodowym.

Jeśli chodzi o zeznania świadka T. J. to nic nie wniosły one do sprawy albowiem świadek ten nie posiadał żadnych informacji istotnych dla jej rozstrzygnięcia.

Sąd oddalił wnioski o przeprowadzenie dowodów z kserokopii pisma spółki (...) z dnia 18 listopada 2014 r. oraz z zeznań świadka D. K. albowiem okoliczności na udowodnienie których dowody te zostały zawnioskowane nie były sporne pomiędzy stronami. Ponadto sąd oddalił wnioski o przeprowadzenie dowodów z: kserokopii pisma Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 października 2010 r., druku nr 2023 Sejmu VI kadencji z dnia 25 marca 2009 r. wraz z projektem ustawy o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności oraz opiniami prawnymi, uwag (...) Lewiatan i przyjętego przez Radę Ministrów stanowiska wobec komisyjnego projektu ustawy, zgłoszone na okoliczność interpretacji przepisu art. 8a ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy poprzez wykazanie celu zmian, wprowadzonych ww. ustawą albowiem fakt istnienia tych dokumentów i ich treść nie były kwestionowane przez stronę powodową. Ponadto, co istotne, kwestia interpretacji ogólnie obowiązujących norm prawnych należy do Sądu orzekającego, który w tym względzie nie jest związany żadnymi opiniami i interpretacjami innych podmiotów. Dowód, że te inne podmioty dokonały określonej interpretacji przepisu prawa, mającego zastosowanie w sprawie, nie może mieć zatem dla rozstrzygnięcia sprawy żadnego znaczenia.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowym postępowaniu powódki dochodziły roszczeń pracowniczych niezaspokojonych przez byłego pracodawcę tj. (...) sp. z o. o. z siedzibą w R.. Dochodzenie takich świadczeń umożliwia ustawa z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. 2014 r., poz. 272). W art. 1 reguluje ona zasady, zakres i tryb ochrony roszczeń pracowniczych w razie niemożności ich zaspokojenia z powodu niewypłacalności pracodawcy, stanowiąc, że przepisy ustawy stosuje się w przypadku niewypłacalności pracodawcy będącego **przedsiębiorcą**, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r., poz. 672), tj. osoby fizycznej, osoby prawnej i jednostki organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonującej we własnym imieniu **działalność gospodarczą**. Z kolei ww. ustawa o swobodzie działalności gospodarczej definiuje działalność gospodarczą jako **zarobkową** działalność wytwórczą, budowlaną, **handlową**, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodową, wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły (art. 2).

Poza sporem w niniejszej sprawie było, że były pracodawca powódek, o którym mowa na wstępie, należy do przedsiębiorców.. Bezsporne było też, że w sprawie nie zaistniał żaden z przypadków niewypłacalności pracodawcy, uregulowanych w przepisach od art. 3 do art. 8 ustawy z dnia 13 lipca 2006r. Spór sprowadzał się natomiast do

wykładni przepisu art. 8a ww. ustawy. Zgodnie z tym przepisem, niewypłacalność pracodawcy, o którym mowa w art. 2 ust. 1, zachodzi również w razie niezaspokojenia roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych w przypadku faktycznego **zaprzestania działalności** przez pracodawcę, trwającego dłużej niż 2 miesiące (ust. 1). Datą wystąpienia niewypłacalności pracodawcy jest dzień upływu terminu, o którym mowa w ust. 1 (ust. 2).

A zatem niewypłacalność pracodawcy w rozumieniu ustawy zachodzi również wtedy, gdy:

- pracodawca nie zaspokaja roszczeń pracowniczych,
- przyczyną niezaspokojenia roszczeń jest brak środków finansowych,
- **pracodawca faktycznie zaprzestał działalności**,
- stan ten trwa dłużej niż 2 miesiące.

Właśnie ww. sformułowanie „zaprzestania działalności” zrodziło pomiędzy stronami konflikt. Powódki twierdziły przy tym, że chodzi w nim o zaprzestanie działalności gospodarczej zaś pozwany, że oznacza ono zaprzestanie wszelkiej działalności, w każdym jej aspekcie tj. zarówno wewnątrz organizacji jak i działalności zewnętrznej tj. o zaprzestanie działalności w aspekcie, dotyczącym organizacji i kierowania pracą pracowników w określonym miejscu, określonym czasie, na warunkach uzgodnionych z pracownikami za wynagrodzeniem lub związanym z zakończeniem nawiązanych wcześniej stosunków, w tym także związanym z zaspokojeniem należności pracowniczych, przejawiającym się także aktywnością w stosunku do podmiotów zewnętrznych, polegającym m. in. na kontynuacji stosunków cywilnoprawnych i finansowych z dostawcami, odbiorcami, bankami, ubezpieczycielami, podejmowaniu wszelkich czynności zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym oraz występowaniu przed sądami i organami administracji publicznej.

Zauważyć należy, że istotą (sensem istnienia i celem funkcjonowania) przedsiębiorcy jest prowadzenie działalności gospodarczej tj. działalności zarobkowej np. handlowej. W związku z tym, dla ustalenia czy działalność (nastawiona z istoty na zysk) jest faktycznie wykonywana w rozumieniu art. 8a ustawy, należy brać pod uwagę czy podmiot podejmuje działania związane z osiąganiem przychodów. Sama okoliczność, że pracodawca formalnie zatrudnia pracowników, którzy faktycznie nie świadczą pracy; że figuruje w ewidencji lub rejestrach przedsiębiorców, że posiada organy oraz że wykonuje czynności formalno-prawne, do których jest zobligowany przez przepisy prawa w żadnym wypadku nie dowodzi, iż faktycznie prowadzi on działalność dla której został utworzony.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że przedmiotem działalności spółki, będącej pracodawcą powódek, był handel detaliczny artykułami spożywczymi, chemicznymi, itp., prowadzony w sklepach sieci (...) oraz że z dniem 4.05.2014 r. spółka zaprzestała prowadzenia tej działalności na terenie całego kraju (zamknęła ostatni sklep). Jednocześnie od marca 2014 r. pracodawca zaprzestał regulowania należności pracowniczych w tym wynagrodzeń za pracę. Sukcesywnie rozwiązywane też były stosunki pracy z zatrudnionymi pracownikami.

Od zamknięcia ostatniego sklepu tj. od 04.05.2014 r. spółka (...) nie prowadziła działalności gospodarczej i nie osiągała żadnych przychodów. Jej funkcjonowanie było nominalne i sprowadzało się wyłącznie do wypełniania ciężących na niej obowiązków formalnoprawnych w postaci składania sprawozdań czy deklaracji do odpowiednich podmiotów.

Fakt braku formalnego ogłoszenia zakończenia działalności przez spółkę, jej likwidacji czy upadłości nie powinien przesądzać o bezzasadności powództwa. W realiach cytowanej ustawy większa część niewypłacalnych pracodawców pozostaje niesolidnymi podmiotami gospodarczymi, starającymi się uniknąć podejmowania uzasadnionych i chroniących kontrahentów, wierzycieli czy pracowników kroków prawnych. Łatwo można więc przyjąć, iż aby uniknąć odpowiedzialności dłużnika zarząd spółki czy jej wspólnicy nie będą podejmować żadnych czynności formalnych ułatwiających egzekucję czy windykację należności pracowniczych. Przeciwno powódkom nie mogą też przemawiać ewentualne trudności w ustaleniu rzeczywistej czy precyzyjnej daty zakończenia faktycznej działalności gospodarczej.

To pozwany Fundusz, sam, w ramach wszczętego postępowania, winien był dokonać czynności wyjaśniających, a potem na podstawie ich rezultatów podjąć decyzję.

W ocenie Sądu, powódki wykazały, iż w przypadku (...) sp. z o.o. w R. można mówić o niewypłacalności w rozumieniu art. 8a ust. 1 cytowanej ustawy, polegającej na faktycznym zaprzestaniu działalności, trwającym dłużej niż 2 miesiące. Za datę wystąpienia niewypłacalności należy przy tym uznać dzień upływu 2-miesięcznego terminu od zaprzestania prowadzenia tej działalności (4.05.2014r.) tj. dzień 5.07.2014 r.

W myśl art. 12 ustawy z dnia 13 lipca 2006r. w razie niewypłacalności pracodawcy niezaspokojone roszczenia pracownicze podlegają zaspokojeniu ze środków Funduszu (ust. 1). Zaspokojeniu ze środków Funduszu podlegają należności główne m. in. z tytułu: wynagrodzenia za pracę (pkt 1); przysługujące pracownikowi na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów prawa pracy: ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, o którym mowa w art. 171 § 1 Kodeksu pracy, należny za rok kalendarzowy, w którym ustał stosunek pracy (pkt 2e) (ust. 2). Roszczenia z tytułów wymienionych w ust. 2 pkt 1, podlegają zaspokojeniu za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy albo za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające ustanie stosunku pracy, jeżeli ustanie stosunku pracy przypada w czasie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy (art. 12 ust. 3).

Roszczenie z tytułu wymienionego w ust. 2 pkt 2 lit. e podlega zaspokojeniu, jeżeli ustanie stosunku pracy nastąpiło w okresie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy (art. 12 ust. 4).

Mając na uwadze powyższe unormowania, stwierdzić należy, że roszczenia obu powódek o wynagrodzenie za pracę za miesiące marzec i kwiecień 2014 r. oraz roszczenie powódki K. S. o ekwiwalent za urlop powinny zostać zaspokojone z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Na marginesie jedynie przytoczyć można (przedłożone przez stronę pozwaną) uzasadnienie projektu ustawy z dnia 8.01.2010 r. o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 2010r., Nr 18, poz. 100) na podstawie którego został wprowadzony art. 8 a. Jak wynika z tego uzasadnienia celem projektu ustawy było umożliwienie wypłaty przez Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych zaliczek na poczet świadczeń pracownikom pracodawców, w sytuacji gdy: organy zarządzające czy też wspólnicy porzucili swoje przedsiębiorstwo, podmiot faktycznie zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej, przedsiębiorstwo zostało już wcześniej pozbawione bezprawnie najcenniejszych składników mienia. W takich przypadkach w związku z brakiem organów spółki nie ma podstaw prawnych do rozwiązania umów o pracę z dotychczasowymi pracownikami spółki, nie można dokonać wypłaty należnych tym pracownikom świadczeń oraz wystawić im świadectw pracy, zaś postępowanie w sprawie ustanowienia kuratora dla pracodawcy przeciąga się w czasie. Dalej w uzasadnieniu stwierdzono, że w obowiązującym stanie prawnym brak jest przepisów, które umożliwiałyby szybką wypłatę wynagrodzeń pracowników „opuszczonych” przez pracodawców, pomimo że art. 3-8 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy stosunkowo szeroko definiują niewypłacalność pracodawcy, z którym to stanem ustawa wiąże możliwość uruchomienia środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Konieczne jest jednak zwykle złożenie przez wierzycieli wniosku o ogłoszenie upadłości, a w konsekwencji wydanie przez sąd upadłościowy rozstrzygnięcia w sprawie wniosku o ogłoszenie upadłości pracodawcy. W tej sytuacji zaproponowano dodanie art. 8a zawierającego nowy tytuł niewypłacalności pracodawcy w związku z niezaspokojeniem roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych w przypadku faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę oraz dodanie art. 12a, który wprowadza rozwiązania umożliwiające jak najwcześniej wypłatę zaliczek na poczet świadczeń pracownikom.

Treść powyższego uzasadnienia w żadnym wypadku nie przesądza – jak sugerowała to strona pozwana - że faktyczne zaprzestanie działalności, o którym mowa w art. 8a zachodzi tylko wówczas gdy brak jest organów spółki. Przede wszystkim takiego wniosku nie sposób wyprowadzić z literalnego brzmienia ww. przepisu. Ponadto prowadziłoby to do drastycznego i całkowicie nieuprawnionego zawężenia pojęcia faktycznego zaprzestania działalności, które samo w sobie wydaje się być oczywiste i nie wymaga dokonywania skomplikowanej wykładni. Nie sposób

przyjąć, że pracodawca nie prowadzi faktycznie działalności tylko wówczas gdy nie ma organów. Organy te mogą bowiem zwyczajnie zaprzestać działania (choćby okresowo) bez formalnego uregulowania tego stanu. Zresztą jak wynika z przepisu art. 15 ustawy z dnia 13 lipca 2006r. organy te zobowiązane są sporządzić i złożyć wykaz niezaspokojonych roszczeń pracowniczych i już chociażby tylko ta okoliczność całkowicie obala teorię strony pozwanej na temat sformułowania „faktycznego zaprzestanie działalności”, które miałyby oznaczać zaprzestanie wykonywania jakichkolwiek czynności przez pracodawcę. Przy braku organów pracodawcy, niemożliwe do zrealizowania byłoby też prawo dochodzenia przez Fundusz roszczeń regresowych w stosunku do pracodawcy na warunkach opisanych w art. 23 w/w ustawy.

Z tych względów orzeczono jak w punkcie I i II wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 KPC w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 i § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

O opłacie sądowej orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025).

Z kolei podstawę rozstrzygnięcia o wydatkach (punkt V wyroku) stanowił art. 97 ustawy o kosztach, zgodnie z którym w toku postępowania w sprawach z zakresu prawa pracy o roszczenia pracownika wydatki obciążające pracownika ponosi tymczasowo Skarb Państwa. Sąd pracy w orzeczeniu kończącym postępowanie w instancji rozstrzyga o tych wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113, z tym że obciążenie pracownika tymi wydatkami może nastąpić w wypadkach szczególnie uzasadnionych. W niniejszej sprawie pozwany jest stroną przegrywającą, w związku z czym został on obciążony wydatkami, związanymi ze stawiennictwem w sądzie świadka T. J..